Poutníkův škrpál

(Držíme se)

Číslo: 21

Vydání: Červenec 2017

Sháníme peníze na klubovnu
5 minut volná jako pták
Neboj!
14 dnů bez sociálních sítí
... a mnoho dalšího

Tento časopis je tvořen členy oddílu Poutníci. **web:** poutnici.desitka.cz

VĚTŠÍ KLUBOVNA

Podařilo se nám sehnat rozšíření klubovny. Nachází se ve stejném domě jako stávající klubovna v Norské 16. Prostor chceme využít nejen pro Poutníky, ale nabízet ho ke smysluplným akcím. K rekonstrukci potřebujeme získat 50.000 Kč. Máme prosto sbírku. Pokud se rozhodnete přispět jakoukoli částkou, či o naší prosbě dáte vědět dál, budeme vděčni.

Podpořte nás zde

https://www.startovac.cz/projekty/neobycejna-klubovna/

ÚVODNÍČEK

Ať oheň plápolá

Milý Poutníci,
rok se s rokem sešel a opět otevíráte další číslo oddílového časopisu. Minulý rok jsem v úvodníčku psal, že jde o čtvrté číslo. Bystří si tedy spočítají. Sešlo se moc pěkných příspěvků od různých autorů. Děkujeme za ně.

Nechybí ani ohlédnutí za posledním zhrubapůlrokem, který byl plný nejrůznějších akcí. Opravdu mám pocit, že jedeme tak, jak málokdo. A můžeme si za to sami! :-)

Zároveň nechybí informace ohledně rozšíření klubovny, na jehož rekonstrukci se snažíme získat peníze. Pokud víte o dárci, nebo jste sami dárce, byť třeba malou částkou, netajte to. Zároveň se hodí jaákoli manuální síla, morální podpora a určitě i vybavení v podobě nábytku, malířské barvy, koberců a jiných věcí, co k rekonstrukci patří.

Všem přeji krásné čtení a nejen tábor plný zážitků, které nikde jinde nelze získat.

Opičák, šéfredaktor čísla

Komiksové stripy na motivy oddílového prostředí jsou předělávkou původního komiksu s názvem Red Meat, jehož autorem je Max Cannon (redmeat.com). - Oddíl Poutníci, poutnici.desitka.cz - 2017 - autor stripů: Opičák

AKCE BUDOUCÍ

Termín	Název	Místo	Poznámka
9. 9.	Borcovka: Smradi na chmelu	Farma poblíž Prahy	Seznámení se s tradičním způsobem zemědělství
15.–17. 9.	Kydání hnoje	Mukařov?	Jen pro vedoucí
22.–24. 9.	Sraz oddílů	Krhútské teritorium	
7. 10.	Borcovka: Šifrovací hra	Praha	Vše ví Opičák
21. 10.	Borcovka: Mikrofony dobrodruhům	Klubovna	Slavnostní otevření rozšíření klubovny
25.–29. 10.	Podzimky	Pořešín u Kaplice	
11. 11.	Setkání veteránů		Setkání všech (i bývalých) Tuláků a Poutníků
16.–19. 11.	Listopadovka		**TERMIN NEJISTY!**

→ Každou středu pořádáme schůzky, kde smysluplně trávíme odpoledne. Pobavíme se při hrách a něco se naučíme z dovedností pro život (zdravověda, vázání uzlů, jak si zabalit na výpravu apod.).

Každou **středu** od **16:30 do 18:30** na adrese **Norská 16, Praha 10**

→ Jednou až dvakrát do měsíce jezdíme na vícedenní výpravy
→ Občasně pořádáme vzdělávací akce
→ Pořádáme jednodenní akce s různou tématikou
→ Na programu máme akce pro veřejnost, rodiče, přátele
→ Párkrát do roka máme netradiční schůzky
→ V únoru jezdíme lyžovat a bobovat
→ O prázdninách jezdíme na letní tábor a na vícedenní akci

KRONIKA STRUČNĚ

Březen

Na schůzkách jsme se věnovali zdravovědě, vyráběli vlastní kompas i zkusili různé masky. Objevili jsme houbovou hru. Na výpravě jsme se zabývali studiem mudlů. Schůzku vedla také Bebina.

Duben

Vyšlo aprílové číslo Poutníkova škrpálu, zúčastnili jsme se Pochodu za povidlovým koláčem. Miky vedl schůzku. Uspořádali jsme první velikonoční výpravu a byla skvělá. Také jsme pálili čarodějnice a prošli předmětem Jasnovidectví.

Květen

Vedoucí prolezli kanál v Hostivaři, Lentilka se stala hrdou členkou Kmene. Taktéž i Krysař. Zúčastnili jsme se závodu 24 hoin na koloběžce a uspořádali výpravu, kde jsme se naučili obraně proti černé magii a porazili svůj vlastní strach. Vyrobili jsme pro Mateřskou školku Mezi školami ptačí budku.

Červen

Uspořádali jsem cyklo-pěší výpravu v Keblově, Kmeňáci vyrazili lézt na skály. Uspořádali jsme pátý ročník závodu Poutnický Top Gear a vedoucí měli poslední poradu v tomto školním roce. Též jsme získali rozšíření klubovny. Na rekonstrukci nyní sháníme peníze na Startvači. Neváhejte nás podpořit zde: https://www.startovac.cz/projekty/neobycejna-klubovna/

Červenec

Přes noc se nám podařilo postavit tábor a celoudobu grilovat kýtu. Uspořádali jsme vícedenní akci na Šumavě s názvem Ostrov. Začal letní tábor Ochránci světla, na kterém se právě nacházíte.

FOTOKOUTEK

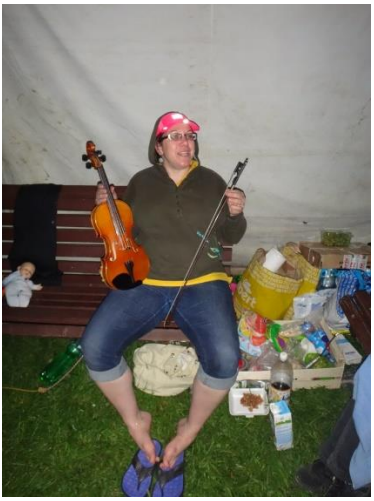

POZNEJ, CO JE NA FOTCE

Za správnou odpověď tě čeká 1 meňák.

(Mates)

BEZ SOCIÁLNÍCH SÍTÍ / MTS

osvobození od (ne)reality

Zažil jsem čtrnáct dní plných reálného života. Odřekl jsem si sociální síť. Ani jednou jsem se nepodíval na Facebook.

Pořádně to promyslet

Když jsem o plnění tohoto bodu Stezky odříkání začal přemýšlet, hned jsem dumal, kdy to bude nejvhodnější plnit. Pro mne to bude nejjednodušší o prázdninách, kdy jsem mnohdy bez internetu či v prostředí, kde mne sociální sítě vůbec nezajímají. To by ale ztrácelo smysl. Rozhodl jsem se, že bod budu plnit v běžném provozu.

V pondělí jsem se rozhodl a ve středu o půlnoci začal. 18.–31. 5. jste mne na sociálních sítích nezahlédli.

Neinformovanost je i není problém

Hlavní problém, který jsem očekával, byla ztráta informovanosti. Z Facebooku vím prakticky všechno. Kdy se koná jaká akce, výsledky zkoušek kamarádů, kdo má nového domácího mazlíčka. Zároveň přes něj¨vstupuji i na zpravodajské portály, kde sleduji aktuální dění v Česku i ve světě.
S tím takový problém nebyl. Začal jsem, stejně jako jsem dřív dělal, sledovat přímo weby, na kterých mne články zajímaly. Nevěděl jsem sice pět minut po události její přesný průběh, ale to mi nevadlo. No bože, přečetl jsem si zprávy jednou večer a to stačilo.

Fotky pejsků, statusy o lásce a sdílení testů mi opravdu nechybělo. Co mi vadilo, byla vnitrooddílová komunikace. Automaticky počítáme s tím, že jsou všichni na Facebooku a aktuální věci řešíme tam. Jsem rád, že na mne alespoň někdo myslel a posílal mi smsky. Jinak jsem některé informace čerpal od Opičáka, ne však všechny se ke mně dostaly.

Předávání informací nebylo tak rychlé

Komunikaci jsem řešil hlavně přes maily, které lidé nečtou tak často, jako Facebook. Proto se mi odpovědí nedostávalo hned. Zásadní problém v tom nevidím. Na pár lidí ale nemám mailový kontakt, takže jsem čekal, než mi bod skončí, abych jim mohl napsat.

Některé informace, které jsem chtěl předat Kmeni a Seniorům, jsem také odložil na později, jelikož to bylo přes Facebook jednodušší.

Návrat do modrého světa

Čekal jsem horor. Přeplněnou ikonku upozornění i zpráv. Ano, stalo se tak. Spousta lidí mne sháněla. Vždy ale problém dokázali vyřešit i bez mé odpovědi. Návrat do světa Facebooku byl pro mne pozvolný. Nejdřív jen odepsání na nejdůležitější zprávy, poté komunikace s jedním člověkem. Upozornění a ostatní zprávy jsem si nechal až na večer. Neměl jsem chuť se do toho pouštět. Modrá ikonka je mocná a stejně jsem se na vše podíval. Většinu historie (kromě Poutníků), jsem ale zanechal minulostí. Nebyl důvod se vracet v čase. A Facebook mi stejně víc jak 90 upozornění odmítl ukázat .

Co mi bod dal?

Facebook je to vhodný sluha, ale zlý pán. Nesmím se stát jeho otrokem, ale naučit se ho využívat. Nebudu tolik ztrácet čas plytkým projížděním zdí, ale používat ke komunikaci ho budu i dál.
Při osobní komunikaci mnohdy lépe vysvětlím problém, než přes textové zprávy. Vyhnu se stoprocentní komunikaci přes klávesnici. Setkání face to face má něco do sebe a je pro mne intenzivnější.

Splň si i ty bod číslo 5 ze Stezky odříkání

V časovém úseku 14 dní ani jednou nepoužiješ, nezapneš, nepodíváš se na žádnou ze sociálních sítí. Prakticky to znamená, že na dobu určitou neuvidíš Facebook, WhatsApp, Twitter, Skype a sítě podobného rázu. Nesmíš se dívat ani s kamarády, které „sjíždějí“ tyto sítě.

(Mates)

Ježovka s Brňákem létali se svými modely!

VÝTVARNÉ OKÉNKO

Bramborová razítka

Razítka z brambor můžete s dětmi udělat podle jejich vlastních představ. Tvary, obrázky i hračky…

Potřebujeme hlavně BRAMBORY a pro ty méně zručné se hodí VYKRAJOVÁTKA NA CUKROVÍ, malý kuchyňský nožík, barvy

Rozkrojíme brambory, vtlačíme vykrajovačku, kolem ní dokola cca 0,5 cm hluboko ořízneme a máme základní tvar. I s tímto si hlavně menší děti skvěle vyhrají.

My máme šikovného tatínka a když byl jednou zrovna doma, některá bramborová razítka vyrobil celá - vyřezal malým kuchyňským nožíkem - a některá moje z vykrajovátek obohatil o prořezy a ozdůbky, takže je máme doma už asi 3 týdny v uzavřené misce v lednici, jezdíme s nimi na návštěvu za kamarádkami a nesmím je vyhodit. Je pravda, že brambora se malinko sesychá a převážně detaily se pak dobře neotisknou, ale malým dětem to až příliš nevadí.

(Bláťa, zdroj: https://www.mimibazar.cz/tisk_navodu.php?id=8066)

Krabička poslední záchrany

Má ji každý správný skaut a pionýr. Co kdyby se nečekaně ocitli na opuštěném místě. Krabička poslední záchrany musí být vodotěsná. A to nejen pro případ zrtoskotání na pustém ostrově. (Viz další obrázky.)

Vhodná petka

Potřebujeme dvě PET láhve, ale s rantlem. Tyhle jsou z dvoulitrových flašek na Vineu, ale určitě je víc podobných.

Řezání

Těsně podél rantlu odřízneme konec se závitem. Řez pak zbrousíme, aby byl naprosto rovný, což je důležité (viz dále). Na rovnou desku položíme smirkový papír (asi 120 a vyšší) a ranti na koncovce brousíme.

Lepení

Hladké rantly slepíme k sobě sekundovým lepidlem. Bacha na prsty!

Výběr obsahu

Tohle všechno se vejde dovnitř. Obsah neurčuje žádný předpis (naštěstí), považujeme za užitečné, vybereme to, co

Optimální kápézetka

Kápezetka - oni si to tak skauti a pionýři zkracují - musí být malá. Až velmi malá. Do větší by se toho asi vešlo víc, ale kdo by se s ní tahal...

VTIPY

Harrymu jednou sova doručí dopis, ve kterém stojí: Unesli jsme profesorku Umbridgeovou. Vyřiď okamžitě Brumbálovi, ať za ní zaplatí 100 000 galeonů!

Harry obratem pošle sovu s odpovědí: A co když odmítne zaplatit?

Za nějakou dobu se sova vrátí se vzkazem: Tak ti jí naklonujem!!

Jede smrtijed tramvají a jak se hrne ke dveřím, vrazí do nějakého pána a srazí ho na zem. Pán se rozzlobí: A co třeba kouzelné slůvko!! a Smrtijed vytáhne hůlku a pronese: Avada kedavra!

Co vznikne, když se Neville Longbottom pokouší přeměnit draka na opici? Draco Malfoy!

Říká jeden mozkomor druhému: Tak si představ, že jsem se zamiloval do jedné smrtijedky, která byla v Azkabanu na doživotí. Políbil jsem ji a ona umřela.

Knock knock!

Who‘s there?

You know!

You know - who?

Yes. Avada kedavra!

(V angličtině se mi prostě zdá lepší)

Co je největší nesmysl v kouzelnickém světě? Když jde Ron po ulici a rozhazuje galeony, zatímco Draco běží za ním, sbírá je a vrací mu je!

Harry a Ron jdou kolem jezera. Harryho najednou napadne, že by se mohl vykoupat a než stačí Ron cokoli udělat, Harry skočí do vody. Samozřejmě se ihned začne topit. Když ho Ron vytáhne ven, začne na něj řvát, co ho to napadlo, když neumí plavat.

Harry si vytřese vodu z uší a odpoví: Když před chvílí tu byla kachnička a bylo jí to jenom po pas!

Profesorka McGonagallová ráno zastaví Harryho s Ronem: Pánové, neslyšeli jste v noci moje klepání??

Ron s Harrym odpoví: No slyšeli, ale nebojte, nás to vůůbec nerušilo, slavili jsme i tak.

Crabbe a Goyle jedou vlakem do školy. Crabbe vytáhne sáček šumivých bzučivek a jednu sní zrovna ve chvíli, kdy vlak vjede do tunelu. Když si chce dát bzučivku i Goyle, Crabbe ho varuje: Já bych to radši nedělal, protože když jsem jí snědl, na minutu jsem oslepl.

Harry hledal Hermionu, aby mu zkontrolovala domácí úkol z lekvatrů. Po chvíli jí našel, jak pláče. Co se děje?? Zeptal se starostlivě. Up...pekla jsem ko-koláč. Vzlykala Hermiona. No to je skvělé! Raduje se Harry. A-ale Křivonožka ho s-s- sežral!! Hermiona se znovu rozvzlykala. Harry ji poplácal po rameni a řekl: To nevadí, koupíme ti jiného kocoura..

Já se ale nudím! pronesl jednou Ron a sedl si k Hermioně. Tak si jdi s Harrym zahrát řachavého Petra! navrhla Hermiona, protože chtěla dál pokračovat v eseji

Z přeměňování. Hermiono, ty bys hrála s někým, kdo ti nadává, podvádí a dělá z tebe šaška? Vykulil oči Ron. Samozřejmě, že ne, odpoví Hermiona. Tak vidíš a Harry taky nechce!

(Bláťa, zdroj: http://nogwarts.blog.cz/1107/vtipy-s-harrym-potterem)

NEBOJ!

Malé vyprávění o tom, jak jsem prožívala svoji první kmenovou akci – tak trochu dramaticky.

Stála jsem na skále. Před sebou jsem měla jen šedé plochy a černé spáry. Slunce mi žhavilo zátylek a vlhčilo dlaně. Pravá noha se neobratně snažila přenést váhu na tu levou, ale ta se sama držela, co jí síly stačily. Ruce se snažily najít místo, za které by se mohly pevně chytit, „proč tu nejsou poutka“, říkala jsem si jen v tu chvíli. Nemohla jsem se hnout, každým krokem se přece můžu zřítit až dolů! Marně jsem se snažila přesvědčit svoji hlavu, aby pochopila, že mě tam nahoře někdo jistí.

Toho někoho jsem ale neviděla a ti, co byli dole tak malincí by mi těžko pomohli. Začínají mi slábnout ruce, začínají se klepat. Když cítím, jak se vibrování z rukou přenáší na celé tělo, slzy se vyhrknou dřív, než se je pokusím racionálně přesvědčit, aby se ještě na chvíli schovaly. Co teď? Sakra, ****,*****, křičím. Z posledních sil se snažím vtěsnat do škvíry a na chvíli ulevit nohám. „Baruše, do háje. Klidně breč, ale tady ti nikdo nepomůže.“

V nelibosti vyháním z hlavy představu, jak si mě pán, který se mi celou dobou snaží radit, přihákne k sedáku, a jako s hadrovou panenkou se mnou přistane na pevné zemi. „Musíš zabrat, na věky tu zůstat nemůžeš, dělej!“. Ve chvíli, kdy se člověk odhodlá k něčemu, co mu hlavě nedává konkrétní obraz, smysl, vůbec možnost, že je to realizovatelné, mu aspoň na pár chvil vypne „ta myslící část mozku“ a jednoduše koná. Brečím, ale posouvám se, zdola slyším povzbuzování.

„To mi ale vůbec nepomáhá, kurňa, ššt!“. Nakonec jsem tam s hysterií a brekem dolezla. Byla jsem nahoře. Když jsem lezla nahoru, jedna z tisíce myšlenek, které mi běhaly hlavou, byla věta Bebiny, „když jsem nakonec nahoru vylezla, byla jsem strašně šťastná“, já ale šťastná nebyla. Nevnímala jsem výhled, ani Matěje, který se snažil odvést moji pozornost. Chtěla jsem pryč, hned, ale to taky nešlo.

Byl to nával přísernosti, který nebral konce. Aniž bych to už nějak prožívala, slanila jsem dolů, sundala sedák a byla jsem naštvaná. Zklamaná sama sebou. Skála se mi posměšně tyčila nad zády a já si byla jistá, že už NIKDY víc. Styděla jsem se, bylo mi smutno, nechápala jsem to.

Ostatní to vylezli, někdo měl sice taky trochu problém, ale nikdo nekřičel, neklepal se, nejančil. Domů jsem došla se senem v podpaží a batohem a jak široká tak dlouhá jsem se svalila na postel.

Lilinka začala vesele běhat po pokoji a kousat mě do paty. A potom (po delší chvíli zírání do stropu) mi to došlo. Právě jsem udělala věc, o které jsem v životě ani nepřemýšlela. Nikdy bych tomu nevěřila, když jsem prvně tu skálu viděla, že zrovna já bych mohla stát tam vysoko, nahoře. Teď když už nemám strach, že spadnu, si dokážu vybavit ten výhled.

Nevadí mi, že jsem to překonávala nejdéle a po svém, nevadí mi, že to, co ostatní berou jako zábavné sebepřekonávání, já beru jako drama světa. Co jsem si z toho na konec odnesla? Není důležité, čeho dosáhnou ostatní, je důležité, jak se ty sama můžeš posunout za hranice svých možností, jak dokážeš z nemožného, pomalu, s brekem, řevem, hněvem udělat něco skutečného, v danou chvíli nepředstavitelného ale později něco na co budeš vzpomínat ještě dlouho. Díky za tuhle akci/ lekci.

JEN PÁR LET ZPÁTKY…

Přemýšleli jste někdy o tom, že vedoucí byli také někdy děti? O tom, že se klepali na hlídce, zapálili oheň až na čtvrtou sirku (někteří dodnes), nadávali na službu a s nevolí domývali nádobí, ačkoliv ostatní si plnými doušky vychutnávali volno? Ne? Tak mrkejte.

Bláťa

Mé první setkání s oddílem, jako takové, bylo v roce 1998, kdy mi bylo skoro 11 let. K započetí mého oddílového života se váže krátký, ale pro mne hodně významný příběh.

Psal se rok 1998 a já měla jet již čtvrtým rokem na tábor s kroužkem, který jsem pravidelně navštěvovala, míčových her. Hlavasem byl Michal, ale Králík. Někdy v květnu tohoto roku nám dali echo, že pro malý zájem se na tábor nepojede. Mamka začala hledat, tenkrát už na internetu v práci, kam by mne poslala. Prioritní pro ní byla cena, datum a samozřejmě, jak se tábor prezentuje.

Nakonec našla dva. Jeden byl až někde na Moravě a druhý byl u Keblova. Po zjištění si, kde se jaký tábor nachází, jsem se rozhodla pro ten u Keblova, nějaký oddíl Tuláci. Mé rozhodnutí hlavně vedlo to, že kdyby se mi tam nelíbilo, mohla bych se sebrat a utéct k babičce, která byla asi 40 km od tábořiště.

Nastal den D a já vyděšená stála před ZŠ Hostýnská a koukala na ty divný lidi, co se znali a ještě se nějak divně zdravili. Co mě potěšilo bylo, že nejsem nejmladší a také to, že hlavas byl pro změnu Michal. Po vstupu do autobusu jsem si sedla k jedné sympatické holce, se kterou jsem pak trávila několik let ve stanu. Po příjezdu do Zátoky jsem se do toho místa zamilovala a ta zamilovanost mi zůstala do teď :-)

První setkání s oddílem zajistilo mé působení na mnoho dalších let, ale hlavně jsem byla první dítě, které se dostalo do oddílu přes internet :-)

A PROTO MÁ BLÁŤA SVOU PŘEZDÍVKU. V PŮVODU BLATNÍK.

Matějíček

Do oddílu mě přihlásila moje máma, když mi bylo šest a půl. V Domě UM v Malešicích byly letáčky dvou oddílů. Máma vybrala Tuláky a tam mě s Opičákem přihlásila.

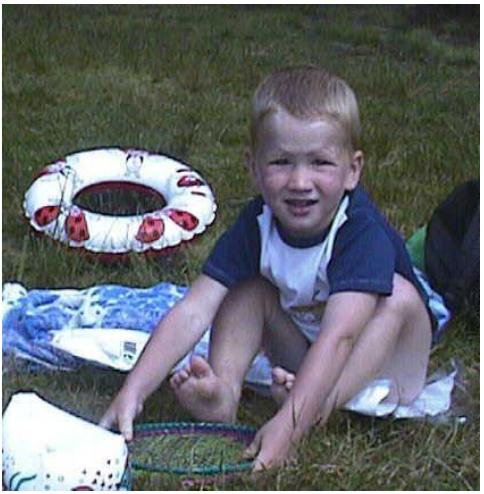

Bára

Já jsem přišla do oddílu relativně pozdě – ve svých jedenácti letech (to ale vůbec nevadilo, vzhledem k mému chování devítiletého kluka). Moje mamka (podobný příběh, jako u Bláti) hledala pro mě na léto co nejlevnější tábor (myslím, že jsem jí už jednoduše lezla na nervy, ale to samozřejmě nikdy nepřizná). Ten Tulácký vypadal velmi sympaticky a velmi lacině. Když jsem přijela poprvé na sraz, strašně moc jsem se styděla. Naštěstí jsem neměla problém se s někým začít jen tak bavit. Nejvíce si ale pamatuju na můj první rozhovor s Bláťou, která byla tou dobou už vedoucí, myslím, že jsme se bavily o dívčích časopisech a mně to přišlo vážně super.

Já jakožto vlčí dítě zavřené v lůně velkoměsta jsem si zamilovala Keblov okamžitě. Konečně místo, kde jsem mohla lítat do zemdlení (ne vážně, z mého prvního tábora si pamatuji jen, jak pořád běhám), bryndat, smrdět, válet se v trávě, spát ve spacáku a bát se na bojovce. Přibližně kolem mých čtrnácti let jsem měla krizi, tu jsem však zdárně překonala a můžu na táborech směle smrdět dál!

Opičák

Do oddílového prostředí jsem se dostal mnohem dříve, než většina z vás tuší. Bylo tomu roku 1999. Kdo ví, kolik mi je anebo má oddílový kalendář, si dopočítá, jak mladý jsem byl.

Strýček Mylun (ten, co vede stáj Wemena na koloběžkách a má vousy) dones dělá vedoucího u oddílu Skasapa. Vzal si mne pod křídla, naposledy jsme zamával mamince a už jsme to tehdy již vyklepanou bleděmodrou Škodou 100 L skákali po lesní příjezdové cestě na louce poblíž vesnice Nedrahovice.

Tam jsem prožil svůj první tábor. Byl na zelené louce, kde se dalo před deštěm schovat v tee-pee s ohýnkem, v kuchyni sbité z prken či v klasických stanech, které používáme dnes třeba na puťácích. Latrína byla v podobě vyhloubené jámy a dřevěné konstrukce, kde se sedělo na kulatině. Tábor to byl drsný. A krásný. Takový, na který si vzpomínám velmi dobře i po 17 letech.

Tábor se nesl v duchu národního obrození. Ve svém věku jsem nerozuměl, proč po dlouhém sbírání malých částí 3D modelu divadla, které jsem pracně lepili k sobě, dobrovolně dáváme divadlo na plotnu a pálíme ho. A potom stavíme znovu. Souvislosti jsem pochopil později. A byl jsem rád, že vím, oč jde. Spolužáci v lavicích mému prožitku nerozuměli. Nevadilo mi to. A navíc jsem se poprvé učil tancovat. Na zelené louce jsme měli pěkné šaty a tančili nejen mazurku, ale i třeba takový waltz.

K pravidelné oddílové činnosti po celý rok jsem se dostal až v první třídě. Celoroční hra byla jen schůzková, motivována tématem králíků, což se mi nelíbilo. Výpravy byly spíše výlety – ale zase velmi dobře zpracované po edukativní přírodovědné stránce. Tábor byl herní. Hráli jsme Vikingy s bohem Odinem. Odjížděli jsme předčasně o dva dny dříve. Kvůli stoletým povodním v roce 2002, které vyplavily i náš tábor. Tehdy jsem začal chodit do přírodovědeckého oddílu Dobromysl, který po zhruba 20 letech ukončil svou činnost ve chvíli, kdy se uzavřela škola v ulici pod Vyšehradem a lidé se rozutekli různě po světě. Každopádně v době mého působení jsme do oddílu chodil jeden rok, ale i tak se nedá zapomenout.

Stejně jako se nedá zapomenout na Tuláky z Malešic, kam jsem přišel ve druhé třídě kvůli dojezdové vzdálenosti. No a odtud již můj příběh většina z vás zná. A kdo ne, doptejte se, chcete-li.

Fotka: 5. zleva: Ples v období národního obrození (18./19. století), Nedrahovice, oddíl Skasapa, foto: Milan Mylun Suchý, publikováno v oddílovém časopise DRBY FOR HRBY

Na příští výlet do historie vedoucích se můžete těšit v některém z dalších vydání Škrpálu.

(Mates)

MIKROFONY DOBRODRUHŮM 21. 10. 2017

Tuhle akci nesmíš zmeškat! Vyprávění rozličných dobrodruhů, kteří povyprávi, co naše planeta nabízí za možnosti KAM a JAK cestovat. Jedná se o akci zařazenou do projektu Borcovky. Jde tedy o vzdělávací akci pro širokou veřejnost. Pozvi kohokoli.

VŠE NAJDEŠ ZDE: http://poutnici.desitka.cz/dobrodruzstvi/

JAK DLOUHO SE ROZ-KLÁDÁ ODPAD?

(Mates

ROZDÍL MEZI TULÁKY A POUTNÍKY

Tuláci se toulaj, Poutníci se poutaj. (Ježovka)

KÁMOŠKA NA STO LET

Už se rok s rokem sešel,
a asi stokrát otočil.
Mně jenom tak letem,
do života naskočil.

Nechce však vystoupit a stále se zdráhá
je to ta potvůrka mrňavě malá.
Přežije všechno a i se jí daří,
nebere ohledy a jen se tváří.

Kamarád, kámoška, přítel jsem tvůj,
tak se jen pozastav a při mně stůj.
Poslouchej zdánlivě lákavé písně,
já se Ti odvděčím jedině přísně.

Tak běží čas a ty vedle něj
a teď se odehraje ten pravý děj.
Zhluboka dýcháš, snad není to tak,
vždyť tvoje naděje vzal jenom čas.

Padáš a padáš a nevíš kam,
je to jak zlý sen, všechno je klam.
Vstáváš a nejde to, tak to je zlé,
prý jednou přejde to, to bude dobré.

Chceš už to zakopat a nevíš jak,
já se Ti představím……Platonická láska

(Vlčice)

LEDOVÝ MUŽ

Sám sebe uvěznil jsem do tlusté vrstvy z ledu, stavěl barikády a vysílal obranné kavalérie. Couval od přístavu a cesty k Římu obcházel.

Vystříhat se poznání vnitřku urny bylo cílem mým. A já při každém pomyšlení na rozžhavenou tvář zaháněl koně své do stáje. Aby se opět nesplašili a nehnali prérií až ke kaňonu s mrtvou vodou, po které zůstává pachuť v ústech.

Zežloutlo a spadalo listí. A tehdy dostal jsem zásah z té nejpřesnější mušky s dvěma mířícími sklíčky.

Má snaha o vzdor jepičí život měla. Však vidina urny zajistila obranné valy a vykopala příkopy. Však čím dele tkvěla myšlenka, tím větší byl cítit neklid mých koní.

Zamrzly všecky všady vody. A tehdy mé koně pocítili zvláštní klid. S jistotou otevřel jsem stáj a osedlal toho nejkrásnějšího, který mne odvezl až ke břehu jezera.

Se stejnou nestrnulou a spanilou jízdou osedlána byla klisna podzimní střelkyně. Hle, sklouzla se střelkyně z koně a dlouhým ostřím klouzala po mé šíji.

Byl bych se ohnal, byl bych utekl. Vsak od ní neběhal mi mráz po zádech. Naopak ledová krusta kolem mne počala se rozpouštět. Nechal jsem led tát. A když roztál zcela, mohl jsem dýchat. Mohl jsem cítit. A cítím. Tu vůni jarních květin a rozkvetlých třešní.

NO A TAKHLE VZNIKAJÍ VELBLOUDI

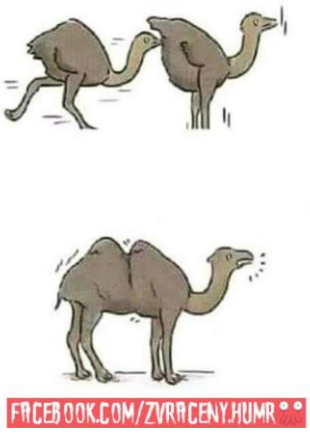

PODPOŘ PROSÍM TENTO PROJEKT A DEJ O TOM VĚDĚT DALŠÍM DOBRODINCŮM

https://www.startovac.cz/projekty/neobycejna-klubovna

SOCHA VLČICE

Jedním z nejslavnějších symbolů Říma je socha vlčice. Originál sochy naleznete v Palazzo Conservatori uvnitř Kapitolských muzeí na pahorku Kapitol.

Dlouhodobě se myslelo, že socha vlčice pochází z 5. století př. n. l. a jejím autorem byl neznámý etruský umělec. Moderní výzkumy ovšem ukazují, že tato myšlenka byla mylná a datují vznik sochy až do **13. století n. l.** V literatuře existují důkazy, že socha vlčice sice existovala v období antiky, tudíž současný originál je vlastně kopií antické sochy.

Původně socha znázorňovala pouze vlčici, přičemž dvojčata **Romulus a Remus** byli k soše přidělání až v 15. století, v době renesance. Socha je o něco větší než vlčice v životní velikosti. Měří 75 cm na výšku a 114 cm na délku. Z vlčice je cítit napětí, které umocňují vztyčené uši a oči v pozoru. Jakoby pozorovala blížící se nebezpečí. Sochy chlapců, které byly

přidány později, jsou vytvořeny v úplně jiném stylu. Oba jsou neteční k tomu, co se děje v okolí.

V období vlády Benita Mussoliniho, byly kopie sochy rozesílány všude po světě. **Mussolini, který se považoval za zakladatele Nového Říma**, prastarý symbol totiž velmi obdivoval. Vlk je rovněž národním italským zvířetem.

Legenda

V legendě o založení města Říma se praví, že otcem Romula a Rema byl bůh války Mart a matkou dcera pozemského vládce Numitora, Rhei Silvia. Sotva narozená dvojčata byla vhozena do řeky Tibery svým po moci toužícím strýcem, Amuliem. Před smrtí je zachránila vlčice (italsky Lupa), která žila na Palatinském pahorku a chlapce odkojila.

Později byli nalezeni a vychováni pastýřem. Když se dozvěděli o svém královském původu, rozhodli se, že budou vládnout oni. Bratři se dostali do sporu o název svého města a Remus byl Romulem zabit. Město tak dostalo jméno Roma (Řím) po svém zakladateli. Město získalo velikou slávu, problémem však bylo, že v něm žili téměř sami muži.

Řešení na sebe nenechalo dlouho čekat. Římští muži pozvali Sabiny, kterým unesli ženy a dcery. Tím rozpoutali válku, která skončila příměřím právě díky sabinským ženám, které se obnažené a prostovlasé neváhaly vrhnout do bitevní vřavy a prosit obě strany o mír. **Římané i Sabinové se poté sjednotili a vytvořili stát, jehož hlavním městem se stal Řím.**

Romulus rozdělil společnost na **plebejce a patricije**, položil základy práva a vytvořil poradní orgán, **senát**. Dle legendy se po své smrti dostal do nebe, kam ho vynesl jeho otec, bůh Mar.

(Vlčice)

5 MINUT MÍT PŘEHLED JAKO PTÁK

Každý z vás zná určitě horu Říp, minimálně z historie, když ne osobně. Tak naše rodina se jednou vydala na řipskou pouť. Když jsme parkovali pod horou, tak kolem létali vrtulníky. Pořád jsem na ně koukala. Myslela jsem si, že jsou to záchranáři nebo novináři.

A v duchu si strašně přála, vzlétnou s nimi. No takové přání už od dětských let. Miluju výšky, skály, rozhledny takzvaně ,,mít přehled“. Procházíme mezi atrakcemi, stánky a mnoha lidmi. Korbič měl jasno, autodromy byly jeho. Pokaždé na poutí či podobných akcí jsem měla oči nalepené na stánkách s perníčky, tureckými medy a žužu. Ale dnes, dnes to bylo jiné. Stále jsem koukala do oblak, a neskutečně si přála mít křídla a podívat se na to vše z vrchu.

Najednou řekl Petr,, možná to mají tady jako atrakci“.

Já ,, Cože? Jako vážně, to jde“?

A tak jsem celou rodinu táhla do toho kopce, tradáááááááá k vrtulníkům zda tam někde opravdu nabírají zájemce o let. Dav, nedav. Vítr, ne vítr. Lidi, ne lidi. Sla jsem jak tank. A bum. Vau, fakt no a letíme. ,, Kdo jde se mnou“? Korbič odvážlivec.

Okamžitě jsem jim vnutila, peníze aby mi dali letenky a omylem jsem nedočkavostí málem předběhla lidi.

A je to tady nastupujeme do vrtulníku, juj nemohu tomu uvěřit. Pomalu se odpichujeme od země. A fakt letíme…….Srdce mám až v krku a hrozně mi, buší. Koukám na Korbu jeho výraz, no jako super. Letíme, kolem hory Říp vidíme rotundu a vlastně vše co je pod námi. Parkoviště, lidi, stánky. Nádhera, krása, prostě bomba, hustý, mega RHS☺)).

Pilot mi něco povídá, vůbec ho nevnímám, koukám, koukám a kochám se. Když začnu obdivovat palubní desku docvakne mi, že pilot něco říká. Já mu moc nerozumím teď není čas na povídání tak mu s úžasem na něco přikývnu a pořád mu opakuji že, je to super což pro mě opravdu bylo.

Takže já najednou „měla přehled jako pták“.

MOZKOMOŘI MEZI NÁMI!

Asi znáte romány nebo filmy o Harry Potterovi. Mezi nejodpornější tvory, kteří se v nich objevili, patří mozkomoři (anglicky dementors, dementoři). Vypadají jako černí duchové a vysávají z lidí vše dobré. Němečtí biologové teď podle nich pojmenovali nově objeveného tvora.

Dostal jméno **Ampulex dementor** a patří mezi vosičky, tedy hmyz příbuzný kutilkám. Anglicky se jim říká „švábí vosy" – což je mnohem výstižnější než český název. „Mozkomoři" se totiž šváby živí.

Patří mezi vosy, které využívají nebohé švábky jako jakési živé inkubátory. Samice přistane shora na švábovi a použije své žihadlo, jímž mu do hrudi vstříkne silný neurotoxin. Tento jed však švába nezabije, jen ho dočasně ochromí. Vosa toho času využije, aby švábovi bodla druhé žihadlo, tentokrát ale přímo do hlavy, konkrétně do mozkové uzliny.

Přesně namíchaný koktejl jedů ochromí centra útěku – ze švába se tak stane zombie. Víme, že tento výraz bývá v poslední době dost zneužívaný, ale tady opravdu sedí. Šváb přestane prchat a místo toho poslušně následuje vosu do její nory. Tak mozkomor v klidu naklade do jeho těla svá vajíčka. Když se za pár dní vyklubou, používají tělo švába jako zdroj potravy.

Používání živých inkubátorů je v přírodě rozšířenější, než by se na první pohled zdálo a jejich vyžírání zaživa je jednou ze strategií výživy čerstvě se líhnoucích mláďat. Pokud vám to připomíná filmového Vetřelce, tak vůbec nejste daleko od pravdy.

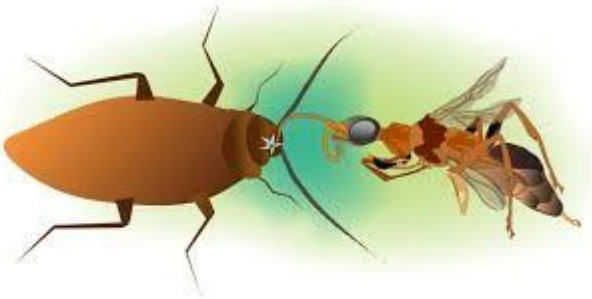

(Bára, zdroj: http://zoommagazin.iprima.cz/uchvatna-rise-zvirat/biologove-objevili-mozkomory-tohle-neni-april)

25 trapných keců, který si vyslechne každý Pražák mimo Prahu

1. Tak co, jak je v Praze? Blaze? Hahaha
2. Ale draze, co? Hahaha
3. Ty jsi spala zase do deseti, viď? ty Lufťačko…
4. Tak co nového v tý Praze? Metro furt jezdí…
5. Já bych tam žít nechtěla v tý betonový džungli… Tam je hrozně moc lidí…
6. Mně stačí, že jedu do Ikey na Čerňák…
7. Nechybí ti někdy příroda?
8. Ty Pražáci řídí jak prasata…
9. A stát každej den v těch zácpách…
10. Ta Praha je hrozně anonymní… To není jako u nás, kde všichni znaj všechny.
11. Já bejt tebou, tak jsem každej večer někde… to máte samé koncerty, kina, muzikály, divadla…
12. A potkalas tam už taky nějaký známý osobnosti?
13. Ta mladá od Dvořáků se teď taky dostala do Prahy.. byste se tam mohli potkávat…
14. To je vzduch, viď? To v Praze nemáte…
15. Se nedivím, že jseš celej víkend unavená, když v Praze chodíš každej den chlastat.
16. Jak můžeš říct, že to máš daleko d práce, když můžeš jezdit metrem…
17. V PRAZE JE TO SAMEJ FEŤÁK, BEZĎÁK, ZLODĚJ… já bych se tam sama bála…
18. Někde v Sapě maj tuhle modrou bundu… Milena si ji koupila… Můžeš se mi tam pro ni stavit?
19. Stejně až budeš mít děti, tak určitě nebudeš chtít, aby vyrůstaly v centru, žejo…
20. Neříkej, že ti ten holub vadí… dyť jseš na to zvyklej…
21. Se zbláznili s těma cenama bytů tam u vás, ne?
22. Jako sice tam máte hodně pracovních příležitostí, ale zase pracujete do večera… to bych nedala…

23. Nechápu, proč vy Pražáci pořád někam spěcháte?!
24. Co tam u vás zase vyváděj na tom ministerstvu…
25. Pozdravuj tam v tý Praze!

(Opičák, zdroj: http://cilichili.cz/blog/25-trapnych-kecu-ktery-si-vyslechne-kazdy-prazak-mimo-prahu/)

BOHÁČ

Koupím Váš dům,
napsal jsem
a málem papír podsunul pode dveřmi.
Pak jsem si ale vzpomněl,
že nemám na ten dům peníze.

(Opičák)

ČOKOLÁDOVÁ DOBROTA

Vyzkoušel jsem recept z knížky „5. příručka mladých svišťů“, kterou máme v klubovně v knihovničce. Vyšla z toho dobrá sladká mňamka, jen se úplně nespojily všechny ingredience, takže byla moc sypká. Doporučuji tedy oproti receptu přidat více gramů másla, aby se směs stala tekutější a lépe obalila všechny vločky.

- 75 gramů ovesných vloček
- 25 gramů másla
- lžíce medu
- 25 gramů neslazeného práškového kakaa
- 25 gramů cukru

Med s máslem dejte do kastrůlku a postavte na velmi mírně rozehřátý vařič. Když se máslo s medem rozpustí, odstavte kastrůlek z vařiče a ještě chvilku důkladně míchejte. Pak po troškách přisypávejte cukr i kakao a nepřestávejte míchat. Nakonec přidejte ovesné vločky a opatrně je promíchejte, aby se všechny stejnoměrně obalily lákavým čokoládovým krémem. Nachystejte si na podnos papírové košíčky (takové, co se používají na cukroví) a každý z nich naplňte mírně vychladlou směsí. Nechte asi půl

hodiny vychladit v ledničce a pak…Dobrou chuť! Pokud nejste zrovna lakotní nenasytové, můžete pozvat některého z kamarádů.

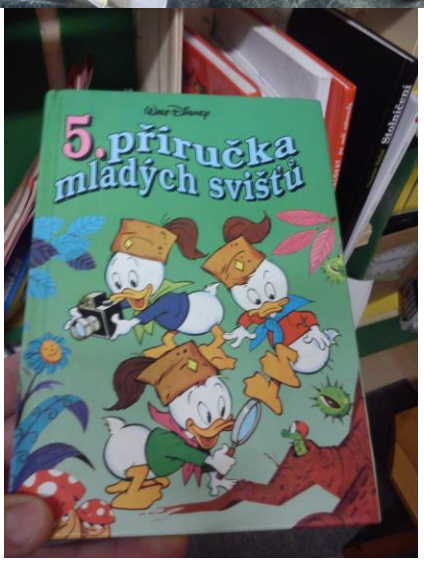

(Mates)

KNIHA JE K ZAPŮJČENÍ V ODDÍLOVÉ KNIHOVNIČCE. STAČÍ SE ZEPTAT. :)

14 DNÍ BEZ SOCIÁLNÍCH SÍTÍ / BEBINA

Stejně tak jako Matěj jsem se rozhodla, že si splním 14 dní bez sociálních sítí. Myslím si, že si to v této době spousta lidí v mém věku nedovede představit.

Nejen, že jsem nechodila na Facebook a Messenger, ale i na Instagram a YouTube. První den to pro mě byl nezvyk. Neotevřít si Facebook a psát si s přáteli. Ostatní dny to už bylo v pohodě. Měla jsem najednou celkem dost volného času, který jsem mohla věnovat spoustě jiným věcem.

Bylo to pro mě nejtěžší v komunikování. Když jsem něco potřebovala, většinou jsem psala přes Facebook. Teď to ale nešlo, tak jsem to musela řešit jinak. Když jsem něco potřebovala, psala jsem na mail. Člověk si ho nezobrazí hned a neodepíše tak rychle jako na Facebooku, ale bylo to nejlepší řešení, jak případně komunikovat.

Čekala jsem, že mi to bude dost chybět, ale naopak. Tím, že jsem čas vyplnila jinými aktivitami, sociální sítě mi nějak moc nechyběly a 14 dní uteklo jako voda.

Bylo super si splnit tento bod. Chtěli byste si také splnit 14 dní bez Facebooku a potom třeba i celou Stezku odříkání? Splňte si ZOZ, staňte se členem Kmene a hurá plnit bod.

facebook.com/oddil.poutnici
youtube.com/oddilpoutnici
instagram.com/oddilpoutnici

OFFLINE NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH / OPIČÁK

Před 14 dny jsem vypnul Facebook a ostatní sociální sítě (vyjma Youtube, jehož sociální funkci prakticky nevyužívám). Nečekaně, bez ohlášení. Pohnutkou mi byla Stezka odříkání, kterou máme v oddíle Poutníci a hlavně to, proč ji plním – zjistit, „co se stane“. Jak moc je Facebook provázán s mým působením a s vazby na mé okolí?

Během prvních dnů jsem ze zvyku do adresního řádku vypisoval webovou adresu a mlátil se přes prsty. V mobilu jsem se odhlásil z Messengeru a Instagramu. I tak jsem se kolikrát málem přihlásil. Postupem času ze mne tyto návyky vymizely.

Rozdíl oproti letnímu táboru ve stejné časové dotaci je v tom, ve kterém prostředí se zrovna pohybuji a zda oznámím svému okolí, že nebudu dostupný skrze toto médium.

Kupodivu mám na Facebooku po přihlášení nyní nepřečtených 23 zpráv a 93 upozornění. Kolik je jich skutečně důležitých pro mé okolí je těžko soudit – informace si mí známí mohli zjistit odjinud. Faktem je, že skrze mail/SMS mi přišly tyto zprávy po mém nereagování celkem 3. Plus jedna zprostředkovaná skrze prostředníka osobně.

Zjistil jsem zároveň, že zcela odolávat sociálním sítím není možné. Mnoho webů má různé social plugins, takže některé příspěvky na Facebook stránkách jsem nechtěně viděl, též i některé obrázky z Instagramu kvůli těmto doplňkům. Stejně pak v článcích reagující na aktuální události jsou embedované Twitter statusy. Zkrátka sociální sítě skutečně jsou doplňkem informačních i zábavných médií, což se bohužel často prolíná. Zároveň se pak nejde vyhnout lajkovacím tlačítkům, buttonům pro odběry apod.

Ze sociálních sítí aktivně využívám jen Facebook a za oddíl i Instagram.

V čem mi sociální sítě ovlivňují působení asi nejvíce? Uvědomil jsem si, že to není pro mne primárně zdroj zábavy – podobný obsah jsem sledoval na internetu bez ohledu na využívání sociálních sítí. Jde však o zdroj informací sdružený do jednoho místa. V dobách, kdy jsem ještě snad ani nevlastnil mobilní telefon, jsem měl jako homepage nastavený iDnes. Dnes je pro mne obdoba iDnesu Facebook s tím, že se na něm

sdružují informace z vícero různých médií – což je jednodušší, než projíždět jednotlivé portály. Bohužel nelze ovlivnit filtrování obsahu, což je vcelku problém – ten ale částečně řeší mé zapojení do tématických skupin.

Můj nejsilnější poznatek ze social-offline módu ve všedním životě je, že Facebook vlastně nemohu hodnotit negativně ve chvíli, kdy jsem zjistil, jakým způsobem ho využívám – při vědomí, že mnoho konverzací a prohlížení hlavní zdi je určitý způsob relaxu, který nepřekrývá primární důvod, proč Facebook mám.

KALENDÁŘOVÁ HRA

Pedagogické cíle:

- posílit trpělivost
- naučit se zvládat ovládat čas ostatních
- podpořit komunikaci mezi týmem vedoucích
- naučit se lépe zvládat psychické vypětí
- Herní cíl
- Najít obecnou shodu na termínu pro předem vytyčenou akci / schůzku / poradu

Pravidla

Obecně

Hráči se společně domluví na jednom člověku (sjednocovač časoprostoru), který má za úkol sjednotit časoprostor takovým způsobem, aby v konečné fázi proběhlo setkání co nejvíce jednotlivců (hráčů). Ostatní hráči mají za úkol být částečně nápomocni. Kupříkladu mohou měnit své sjednané výplně kalendáře na jiné dny či jen časové úseky. Též mohou jiné události stavět na nižší prioritu apod.

Ve hře se nedostavení na jinou událost nepovažuje za faul. Naopak faulem se rozumí nezúčastnění se konečného termínu, který je stanoven vybraným sjednocovačem časoprostoru, v případě potvrzení účasti.

Je dovoleno takzvaně blafovat. Naopak je to žádoucí, neb blafování zpestřuje hru. Existuje řada technik, které lze využít. Zkušení hráči si své triky nechávají zahaleny tajemstvím do poledního momentu. Z oblíbených

a často používaných (bohužel se stávají již klasikou, kterou zkušení sjednocovači časoprostoru poměrně rychle rozeznají a mají na ně rychlá a efektivní řešení) technik lze uvést kupříkladu:

- tváření se, že neumím s nástroji jako Doodle, papírový diář, kalendář aj.
- zkouška nereagování, často spojováno s tvrzením, že nepřišel e-mail
- dočasný bojkot Facebooku (zkušení hráči vypínají online stav v chatu)
- nezvedání telefonů
- zapomenutí na deadline
- pokus o tvrzení, že hráč nemá přístupová práva k hlasování
- Prostředí

Nezávislé na prostředí. Dokonce lze hrát pouze ve virtuální realitě (zde je pak absence extra bonusových bodů za úspěšně realizovanou akci).

Počet hráčů a jejich věk

Hra je určena pro minimálně dva hráče. Však čím je počet hráčů větší, tím se zvyšuje obtížnost a hra nabývá nebývale grandiózních rozměrů.

Vzhledem k mentálním a organizačním schopnostem účastníků je hra doporučována hráčům od věku 12 let. V případě soustavné práce s mládeží a případnou podporou programu je možné hru zařadit i u mladších dětí.

Obtížnost hry fyzická: 2–10

V případě fyzické obtížnosti 2 jde o nutnost sejít se a domluvit termín, vyndat diář, zapsat si, případně klikat na počítačovou myš a mačkat jednotlivé klávesy na klávesnici. Nejvyšší možná fyzická obtížnost nastává v případě, kdy sjednocovač časoprostoru zakouší stavy nepříčetnosti, mlátí hlavou o desku stolu, rozbíjí stěny holýma rukama, s řevem proběhne Plzeňskou ulicí v Praze za 15 minut (běží-li směrem z kopce k Vltavě, snižuje se fyzická obtížnost na číslo 9).

Fyzická obtížnost má přímou úměrnost na obtížnost psychickou. Zde záleží na odolnosti sjednocovače časoprostoru a jeho temperamentu.

Obtížnost hry psychická: 1–8

Psychická obtížnost závisí zejména na počtu hráčů a jejich momentální výplní volného času, který se mnohdy odráží na druhu povolání. Hra bývá zajímavější v případě složení hráčů z řad živnostníků, rodičů malých dětí, volnočasových instruktorů, lidí pracujících na více pracovních místech, v případě mezinárodních skupin a obecně zaměstnaných lidí v produktivním věku.

V ojedinělých případech může psychická obtížnost přesáhnout obvyklou škálu 0–10. V případě podezření na tuto skutečnost, je v zájmu řízení psychického rizika doporučeno přizvat k programu zkušeného terapeuta a následně vhodný prostředek k urychlenému transportu k psychiatrovi.

Princip získávání bodů

Body se získávají do celého týmu, který soutěží sám se sebou. Za každého člověka, který dorazí na konečný termín se týmu přičítá právě jeden bod. V případě, že se zúčastní po celou dobu, je skupině přičítán 1 extra bod. Pokud odejde dříve, než v polovině celkového času, strhává se skupině 0,5 bodu.

V případě, že se sejdou na konečném termínu všichni hráči, získává skupina 5 bodů. Pokud všichni hráči vydrží být prezenčně na události do samotného konce, získává skupina bonusových 10 bodů.

Alternativní pravidla

Oblíbenou obměnou pravidel je přičítání bonusových bodů za nefyzickou přítomnost prostřednictvím videokonference (Skype, mobilní videohovory, Google Hangouts, Facebook video chat apod.). V tomto případě získává skupina za každého takového jednotlivce 0,75 bodů v případě kvalitního obrazu a zvuku. V případě nekvalitního zvuku, či obrazu 0,5 bodů a v případě nekvalitního zvuku a obrazu zároveň 0,25 bodu.

Je možné využít alternativy v podobě spojení pomoc hovorů (mobilní telefon, pevná linka – v tomto případě je legrační telefonní budka -, Skype bez využití webkamery, telefon vyrobený z kelímků od jogurtu a napnutého provázku apod.). Za toto spojení získává skupina v případě kvalitního zvuku 0,5 bodu. Při zhoršené kvalitě 0,25 bodu.

V obou případech se v případě přerušení spojení strhává 0,5 bodu. V případě nezdařeného navázání spojení 1 bod.

Extra bonusové body se získávají za úspěšně realizovanou pozdější akci (letní tábor, vzdělávací kurz, víkendová akce apod.). Pokud se na takové akci sejde alespoň polovina hráčů, kteří se zúčastnili celé události pro přípravy, získává skupina 5 bodů. V případě plného počtu hráčů, kteří byli na události pro přípravy 10 bodů. V případě, že se sejde na přípravné události a zároveň na úspěšně realizované pozdější akci plný počet hráčů, získává skupina 20 bodů.

Výhry

Kvůli zachování principu dobrodružství, které zaniká v případě absence zdánlivého rizika (v případě Kalendářové hry možné nezískání maximálního počtu bodů – a to i do dalších kol hry), se nikdo z hráčů neoceňuje. Zejména pak sjednocovače časoprostoru mají hráči za úkol naprosto opomíjet a tvářit se jakoby o žádné hře nevěděli.

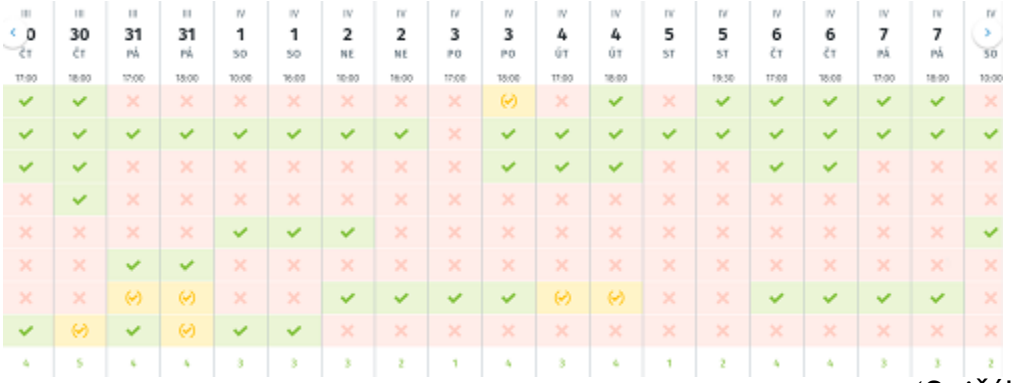

(Opičák)

NA KOLOBĚŽCE ZA VAGÓNEM METRA DO MAĎARSKÉ VESNICE

Na týden jsem odvolával veškerou práci, neplánoval si žádné schůzky, povinnosti, nic. Neplánoval jsem absolutně nic. Kromě místa, kam jsem chtěl na své koloběžce dojet. Vesnice Csákberény. Líbilo se mi a věděl jsem, že se tam někdy podívám. Netušil jsem, že tak brzy.

Na cestování je úžasné to, že nejsilnější prožitek je cesta samotná. Není-li předem diktována dle brožury, lze téměř vždy narazit na úžasné kousky země, o kterých ví jen krajánci.

Namátkou: prodejna malých větrných mlýnů, opuštěná studna s rumpálem u vysokou trávou zarostlého zahradního domku, kde se provede očista, skupinka malých romských kluků u hranic se Slovenskem, která vyprovokuje skvělou debatu o cestě Brno – Csákberény – Budapešť, náhodný cyklista, se kterým se dvakrát předjedu a následně spolu jedeme pár kilometrů, abychom sdíleli svá dobrodružství, cestu lemující stromy hustě porostlé jmelím na dosah ruky, spánek pod hvězdnou oblohou, kde se pravidelně budíte kvůli oslnivému svitu úplňku, maďarsko-česko-anglicko-německý rozhovor s babičkou krájející jablka v zapadlé vesničce, spánek u rozbořeného viničního domku v nenápadném lesíku u okresní silnice…

Co vše jsem zažil, se můžete dozvědět 21. 10. 2017 v klubovně na akci Mikrofony dobrodruhům: **poutnici.desitka.cz/dobrodruzstvi**

VAČICE KRÁLEM

ČELEMDŽEM

Aneb chceme na palestině Blbost a za odměnu nuďáky

Jedná se o přemíru recesistickou a ironickou zhovadilost, kterou si vymysleli Opičák s Bárou prve jako „Stezku duševního rozvoje“, což názvem neprošlo kvůli úctě k samotným stezkám. Taktéž nevychází v papírové podobě (proč tomu tak je se dozví každý, kdo začne Čelemdžem plnit).

Čelemdžem je taková parodie na Stezky. Za splnění nezískáš Moudrost, ale Blbost, kterou můžeš také nosit hrdě (:-D) na své kmenové palestině.

http://poutnici.desitka.cz/celemdzem

BLÁŤA ZAČALA MILOVAT KOLA

Tento rok na něm jela již 2x, což je více, než 200 % a posledních 10 let. A jak se jí to líbilo!

Cyklovýprava

Poutnický Top Gear

POZNEJ TOTO ZVÍŘE

A získej tak u Opičáka či Bláti 1 měňák.

NÁHLED DO ZÁKULISÍ

- Podařilo se nám sehnat rozšíření klubovny, snažíme se získat peníze na rekonstrukci
- Do Kmene se dostala Lentilka a byl opět přijat Krysař
- Příští rok bude místo Šumavy vícedenní puťák!
- Nejčastější barva věcí v klubovně je bílá a nejčastějšími materiály jsou plast, dále dřevo a kov.
- Poutníci propadli fenoménu grilování a snížili se k obžerství.
- Tábor se dá postavit přes noc.

Časopis vydávají členové a přátelé dětského oddílu Poutníci.

Vydáno jakožto 35. publikace TON (Tajné oddílové nakladatelství)

Na tomto čísle spolupracovali: Opičák, Bláťa, Bára, Matěj, Vlčice a Bebina

Nepodepsané články: *Opičák*

Přední obálka: Opičák

Kontakt:
oddilpoutnici@gmail.com, poutnici.desitka.cz,
728 312 480 (Bláťa)
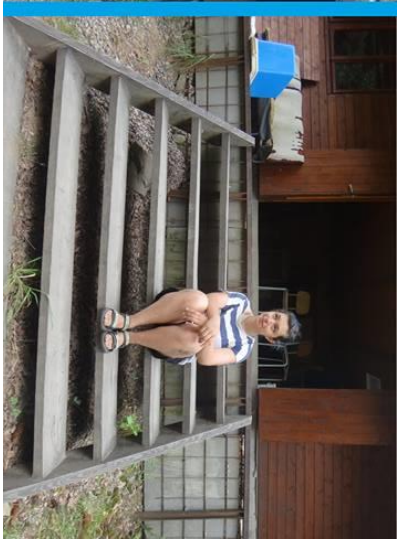
Aktivity oddílu Poutníci podporují ochránci přírody z prostředků MŠMT a MHMP.
Více se o naší nadřazené složce dozvíte na www.emop.cz